

vedes Onske i Slesvig, at en Del af Embedsmændene forbleve iblandt dem, thi det forekommer virkelig mig, at man med en vis Ret kan drage de Embedsmænds Fædrelandskjærlighed i Tvivl, som først have tjent den danske Stat og senere aflagt Ed til den preussiske. Jeg skal naturligvis ikke udtale nogenfomhelst bestemt Mening; derom, da jeg hverken kjenner denne Mand eller nogen anden Embedsmand derovre; men der er her Noget, som støder min Følelse. Ved Siden deraf kan jeg ikke komme bort fra, at den Omstændighed, at der er falden en Højesteretsdom, maatte være nok for os til at nære Betænkeligheder; thi den Mand, som der her er Tale om, maatte kjende sin Retstillingsstilling, forinden han søgte Regjeringen, og naar Sagen da gik ham imod, forekommer det mig, at der i alt Fald kan reises en begrundet Tvivl fra vor Side om Rigtigheden af at bevilge det her omhandlede lille Bølsb.

**Lh. Kruse:** Det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) fremsførte, er naturligvis Udvalgets Medlemmer fra ifjor bekendt. Ikke desto mindre maa jeg, som var Medlem af dette Udvalg, sige, at Alt dette ikke har kunnet overbevise mig om, at der virkelig er noget Paatrængende i det Krav, som her stilles til os. Navnlige kan jeg for mit Vedkommende aldeles ikke i den paaberaabte Opfordring fra den danske Regjering til Biskop Hansen om at blive i sin Stilling se et Argument, der virkelig er brugeligt i den Forbindelse, hvori det bringes med nærværende Sag. Jeg vil nu slet ikke tale om, hvad der i Realiteten ikke forandrer Sagen, at denne Opfordring ikke foreligger officielt, men har været en Sag mellem Biskop Hansen og den daværende Regjering, hvis Anledning og Omfang vi her slet ikke kunne kontrollere; men jeg vil kun sige, at for saa vidt en Mand i en Stilling som den her omtalte indlader sig paa at modtage et saadant særligt Hverv under vanskelige Forhold, maa han med det samme have den Bevidsthed, at han derved ogsaa paatager sig de særlige personlige Vanskeligheder, som ere forbundne dermed, og finde sig i de Følger, som kunne flyde deraf, altsaa ogsaa i en saadan Følge som den, at han udelukker sig selv fra Pension. Men der er et andet Forhold, som det er værd at fremhæve, det nemlig, at saa vidt jeg erindrer, har den samme Regjering, som skulde have opfordret Biskop Hansen til at blive i sit Embede, nægtet ham al Pensionsret, saa at der ikke synes at være nogen virkelig indre Forbindelse mellem Opfordringen til Biskop Hansen om at forblive i Embedet og Regjeringens Forpligtelse til at yde ham Pension. Det andet Punkt, der blev fremdraget af det ærede Medlem, var dette, at Spørgsmaalet ikke har nogen pekuniær Betydning for det Vedkommende, men at det, som skulde opnaas ved Pensionen, var en Slags Reserklæring, en

Slags Erklæring om, at hans Virksomhed og Person har fundet den Anerkjendelse, som det ærede Medlem mener, at den burde have. Det forekommer mig imidlertid, at netop ved at fremdrage dette Moment har det ærede Medlem gjort os Andre det overordentlig vanskeligt at stemme for Loven. Der er nemlig derved indbraget Spørgsmaalet om Sympathi og Antipathi, og jeg maa da for mit Vedkommende tilstaa, at min Antipathi i den Retning, som det ærede Medlem selv betegne, er saa stærk, at jeg, hvis jeg skulde følge den, vilde nødes til at stemme imod Loven. Det er forekommet mig, at det eneste Rette ved Behandlingen af denne Sag var at lade Sagen passere ganske tyst og stille. Jeg skulde da have været villig til at stemme for den, ikke for at give den Vedkommende nogen Reserklæring, men ganske simpelt for ikke at oprippe de Stridigheder, som denne Sag har foranlediget baade herhjemme og navnlig i Sønderjylland. Paa den Maade, tror jeg, at man bedst vilde have tjent Sagen. Jeg skal ikke yderligere gaa ind paa Spørgsmaalet. Jeg tror, at det er værd ligesvem at advare imod en indgaende Diskussion deraf; jeg vilde foretrække at lade den passere, og af hvilke Hensyn man nu end gjør det, lade den gaa saa stille som muligt gennem Rigsdagen. Under Forudsætning af, at dette sker, vil jeg endnu anbefale at vedtage Loven.

**Høgsbro:** Ja, jeg kunde tilbøielig slutte mig til det samme Onske, som den sidste ærede Tale fremsatte, men det er jo vanskeligt, naar der bliver reist en Diskussion, at holde sig helt tilbage fra den. Med Hensyn til det Punkt, som er blevet saa stærkt fremhævet, at Biskop Hansen skulde være bleven opfordret af den danske Regjering til at blive i sit Embede, da tror jeg, at der her let kan opstaa Misforstaelser. Den danske Regjering har vistnok opfordret Biskop Hansen, der den Gang opholdt sig her i Hovedstaden ved det da samlede Rigsraad, til at vende tilbage til Als, efterat den var besat af Preussere, men jeg tror ikke, at den danske Regjering har opfordret ham til at blive i sit Embede, den Gang det blev affordret ham Ed til den preussiske Ronge. Dette er jo et stort Skjelnemærke for de Embeds- og Bestillingsmænd, som da vare i Slesvig, mellem dem nemlig, som kunde blive der, før Egen aftrævedes dem, og dem, der ogsaa kunde blive der efter Edsaflæggelsen. Selv nogle af de Embedsmænd, der bleve i Slesvig efter Egen, have endda senere fundet, at de ikke kunde forlige det med deres Samvittighed at vedblive at være Kongen af Preussens Tjenere, og ere derfor efter nogen Tid igjen traadte tilbage. Biskop Hansen og nogle andre Embedsmænd paa Als ere derimod vedblevne i deres Tjeneste den Dag i Dag. Det være langt fra mig at sælde nogen Dom over disse Mænd i den Henseende.